

KAHRAMAN AVKISI KEREM-5

KAHRAMANIM

MEVLANA

İRFAN GÜRKAN ÇELEBİ

İÇİNDEKİLER

Gizli Planlar	9
Şems-i Perende	16
Yalancının Mumu	28
Tiyatro Başlıyor	47
Muhammed Celaleddin mi? O da Kim?....	61
Haritanın Gizemi.....	72
Lârende'den Konya'ya.....	84
Ham Hum, Piş Piş, Yam Yum	99
"Hamdım, Piştım, Yandım".....	112
Sağır ile Hasta Komşusu.....	126
Heyecan Dorukta	134

Kahraman Avcısı Kerem Çokbilir

Kahraman Avcısı'nın Annesi

Kahraman Avcısı'nın Dayısı Bay Ne Sorsan Bilir

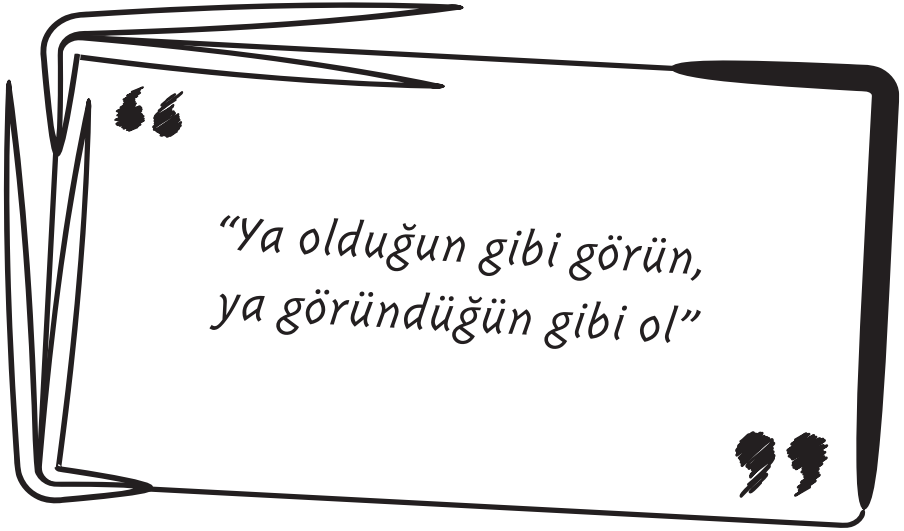

Kahraman Avcısı'nın Ablası İrem Çokbilir

Kahraman Avcısı'nın Babası

*"Ya olduđun gibi görün,
ya göründüđün gibi ol"*

GİZLİ PLANLAR

“Pişşşt Bay Ne Sorsan Bilir!”

Sesini fazla yükseltme Kerem, şimdi ablan duyarsa her şey mahvolur.

“Hişşşt! Bay Ne Sorsan Bilir!”

Duymuyor mu dayım, yoksa sağır numarası mı yapıyor? Dayı, beni bu şekilde yıldıramazsın! Kahraman Avcısı sesini duyurur.

“Kitap kurdu dayıcığım!”

Hayret bir şeysin dayı! İnsan yeğenine böyle yapar mı? Güya kitaba dalmış! Biz de okuyoruz kitap, hiç daldığımızı gördün mü? Kitap dediğin öyle mi okunur? Duy artık, işimiz var.

“Bay Ne Sorsan Bilir, sana sesleniyorum iki saatte. Bay Ne Söylesen Duymaz oldun.”

 “Dayım, bu küçük kardeşim var ya fısıltıyla konuşmak için küçük dilini kullanıyor. Biraz daha cevap vermezsen onu da yutmuş olacak.”

İşe bak yaaa, ablam odasından duydu da geldi. Bağırırım mı ben usulca konuşayım derken? Yok, yok, tamamen tesadüf. Bizim plan suya düşer.

“Ne oldu çocuklar? Kitaba dalmışım, dünyayla alakam kesilmiş. Ne vardı?”

“Yeğenin, hani kendisine Kahraman Avcısı diyen var ya... Ablasına duyurmadan sana bir şey söylemeye çalışıyordu...”

“Yok daha neler abla! Bu evde senden gizli bir şey yapmaya kim cesaret edebilir? Senin casusların bile vardır...”

“Yeğenler casus demeyelim de, bir evin içinde gizli saklı işler yapılmaz diyelim.”

Bak sen dayıma, arada bize ders de verdi. Hayır efendim, herkesin özel hayatı vardır. Aynı evde yaşıyoruz diye her yere ablamla gitmek, her şeyi onunla paylaşmak zorunda mıyım?

“Kerem, ne diyecektin dayıma?”

“Hiççç!”

“Nasıl hiç?”

“Şeyyy yaniii, hah tamam! Dayımla kulaktan kulağa oynuyorduk...”

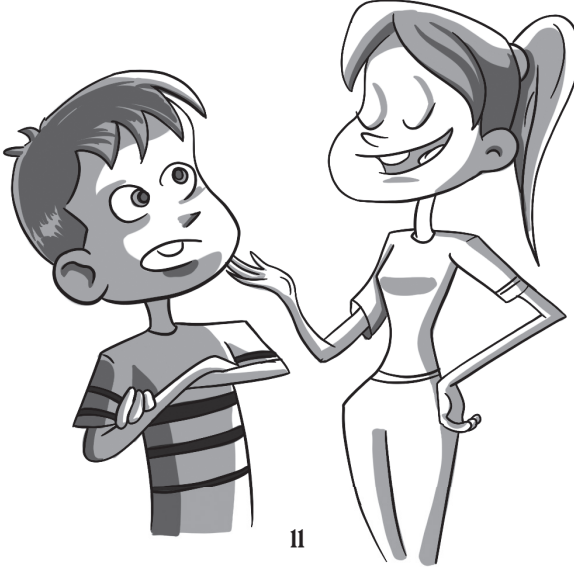
İnşallah böyle ani bir uydurmayı yutarlar.

“Kulaktan kulağa?”

“Evet!”

“Benim gördüğüm kadarıyla senin ağzından çıkıyordu ama dayımın kulağına giriyor muydu, bilmiyorum.”

“Evet, dayım şey olmuş... Kulağının üzerine ya tınca sabaha kadar kulağı tıkanmış.”

Gittikçe batıyor muyum ne? Bu yalana ben bile inanmazdım.

“Çok komiksin Kerem. Ne söyleyeceksen söyle, bak ben dayımın kulağını şimdi açıyorum.”

“Dur, İrem ne yapıyorsun? Şu sayfayı bitirince size gelecek sıra.”

“Dayıcığım sen okumana devam et, biz bir iki sene daha dişimizi sıkacağız.”

“Tamam Kerem, işte dayınız size dönüyor. İnsanın kitap kurdu dayısı olması öyle kolay değil! Katlanacaksınız artık.”

“Tabii... Tabii...”

İkimiz beraber mi? Sana ne oluyor abla sabah sabah? Sesini duyuramayan benim. Gelince planı bozulan yine ben.

“Söyle bakalım Kerem, nedir derdin?”

“Ne derdi dayı? Kitap okurken bir şeyler içmek istersen odamda olacağım, çekinmeden seslenebilirsin diyecektim.”

“Bak sen, Kerem’in bu kadar fedakâr olduğunu bilmiyordum. Haksızlık etmişim küçük kardeşime. Bana bir portakal suyu lütfen, odamdayım.”

“Yok ya, başka emrin?”

“Ne oldu Kerem, masken düştü! Söyle ne söyleyeceksen. Belli ki, ben gelince işlerin bozuldu. Bana numara yapamazsın küçük kardeş.”

“Abla sen çok şüpheli olmuştun, ne numarası yapacaktım sana?”

“Kafanın içinde kırk tilki dolaşır senin. Bilemiyorum ki sıra hangisinde...”

“Yok artık abla! Bu kadar iltifattan sonra bir de portakal suyu getirmemi beklemeyeceksin sanırım!”

“Çocuklar! Makineli tüfek gibi maşallah dilleriniz. Azıcık mola verin de araya gireyim.”

Ben Şimdi dayıma nasıl söyleyeceğim yaa! İŐleri karıŐtırdı ablam. Ben de bir türlü ĉenemi tutamadım, ĉok hata yaptım.

“Evet nasılsınız, ateŐiniz düştü m?”

Neyse ki, dayım iÇin gırgırında.

“Dayııı! Kerem sana bir Şey söyleyecek...”

“Hayır dayı, söylemeyeceğim.”

Gülüyor, haklı.

“İrem, senin söyleyeceğin bir Şey var mı?”

“Yok dayı, ben iĉeri girdiğimde Kerem sana fısıldıyordu.”

“Ne fısıldıyordun Kerem?”

Şimdi dinliyorum, rahatĉa söyleyebilirsin.”

“Nasılsın dayı?”

“Gördüđün gibi gayet iyiyim.”

“Maşallah, maşallah... ĉok sevindim dayı...”

“Dayıcığım, şimdi Kerem saçmalamıyor mu sen-
ce?”

*“Neden saçmalayacakmışım? İnsan
dayısının hatrını soramaz mı?”*

“Durup dururken mi Kerem?”

“Evet.”

“Tamam çocuklar, sorabilir tabii ki! Şimdi başka
söyleyecek bir şeyiniz yoksa ben kitabıma dönebilir
miyim?”

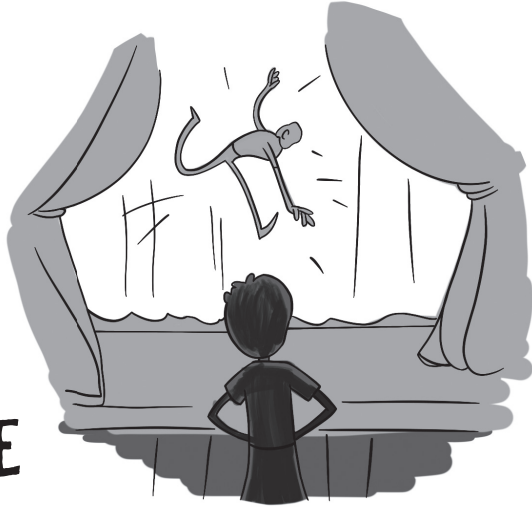
Aman ne değerli kitabın varmış dayıı. Şurada
yeğenin kıvranıyor, senin derdine bak! *“Kitabıma
dönebilir miyim?”*

“İyi okumalar Kitap kurdu dayıcığım.”

“Teşekkür ederim Kerem.”

İyi ki içimden geçenleri duymuyorlar. Yoksa kesin
bana ikiyüzlü derlerdi. Vazgeçtim sanma, takiptesin
dayı. Seni yalnız yakaladığımda planı tekrar devreye
sokacağım.

ŞEMS-İ PERENDE

Odamın kapısını aralık tutayım... Evet, İrem'in kapısının sesi geldi.

İçimden otuza kadar sayıp sessizce dayımın yanına doğru... 1-2-3-4-5-6-7... Otuz, çok! Yirmi, iyidir. Şimdi kim sayacak o kadar sayıyı... Kaçta kalmıştım? Aman bir yerden başlamak lazım. 17-18-19-20. Tamam, görev başına Kahraman Avcısı.

“Dayı...”

İyice sessiz olmalıyım. Dayıma duyuracağım derken yeniden tehlike kapımızı çalmasın.

“Daaaa-yıııı!”

